

УДК 821.162.1:821.161.2]09

ВАСИЛЬ СТЕФАНИК ТА ПРЕДСТАВНИКИ УГРУПОВАННЯ «МОЛОДА ПОЛЬЩА»: ТИПОЛОГІЯ ТВОРЧИХ ВЗАЄМИН

Ямборко С.М.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

У статті розглянуто творчі взаємини Василя Стефаніка та представників польського модернізму, зокрема керманіча літературного угруповання «Молода Польща», Станіслава Пшибишевського. З'ясовано який був вплив польського письменника на творчість українського новеліста, особливо на формування його письменницького світогляду. Також обґрунтована роль С. Пшибишевського у публікації перших творів українського прозаїка на сторінках польського видання «Życie».

Ключові слова: творчі взаємини, модернізм, Молода Польща, Василь Стефанік, Станіслав Пшибишевський.

Творчий світогляд Василя Стефаніка, одного з найоригінальніших письменників не лише в українському, а й світовому письменстві, сформувався на зламі XIX–XX століть, у пору активного зародження модернізму. Загальноновизнано, що в цей період модернізм, як принципово нова художня система, охопив усі європейські літератури, і, можливо, саме тому входження В. Стефаніка у західнослов'янські літератури, зокрема в польську, діалогічність із нею, сприяло широкому резонансу його творів. Засвоєння Стефаніком кращих здобутків польського художнього слова та його роль у формуванні письменника, безпосередні контакти українського новеліста з діячами польської культури, зокрема з угрупованням «Молода Польща», участь у польському соціалістичному русі, літературному житті, переклади новел Стефаніка мовою Міцкевича, їх інтерпретація в польській критиці – всі ці питання заслуговують сьогодні на глибоке вивчення і системний аналіз, адже попри зацікавлення вченими, не всі аспекти проблеми розроблено з належною повнотою. Цих питань торкалися різні вчені, серед яких Г. Вервес, В. Лесин, Л. Луців, Ф. Погребенник, М. Рудницький, Т. Ткачук, О. Черненко, О. Царик, Я. Ярема та ін. Цікавість до названої проблеми виявляють і польські вчені – Е. Вишневська, Е. Бонецький, С. Бурий, Р. Герлецька, К. Лучинський, В. Мокрий, С. Мразек, С. Пігонь, М. Пухальська та ін. Варто наголосити, що творчість В. Стефаніка і вплив на нього польського оточення більшість радянських учених розглядали досить однобічно. Як слушно зазначила польська дослідниця Ельжбета Вишневська, незважаючи на велику кількість праць, присвячених темі контактено-генетичних зв'язків Василя Стефаніка з молодопольськими під час його навчання в Кракові, в українському літературознавстві переважає думка про мистецьку та художню зрілість українського новеліста навіть під час перших контактів з молодопольським середовищем, а також про трактування життя в Кракові виключно як біографічного епізоду, який не міг вагомо вплинути на процес зародження письменницької свідомості українського новеліста і на його прозу. До такого висновку дійшли у свої розвідках Ярослав Ярема, Федір Погребенник, Володимир Лесин.

Так у своїй праці «Василь Стефанік у слов'янських літературах», яка була опублікована 1976 року в Києві, Федір Погребенник підкреслив додатковий вплив Вацлава Морачевського на формування естетичних поглядів молодого студента медицини. Але виразно не дооцінив в своїй праці, на думку Ельжбети Вишневської, впливу естетичних концепцій Станіслава Пшибишевського на формування смаків і літературних вподобань молодого, ще не досвідченого адепта мистецької прози [10, с. 161]. Федір Погребенник в своїй праці наголо-

шуючи на духовній зрілості і авторській самодостатності свого співвітчизника, зазначає: „В Кракові Стефанік познайомився з так званою «Молодою Польщею»: Пшибишевським, Висп'янським, Бжозовським, Жулавським і багатьма іншими, але не переймався їхньою творчістю. Завдяки їм він пізнав європейську літературу від Бодлера до Керкегора, але і ця література не залишила в його душі селянина вагомих слідів. Безперечно він відчував їхню красу, Верлена та інших, навіть перекладав уривки з Верлена, але цей світ був для нього чужим. Він споглядав його, як споглядають в музеї” [2, с. 32]. Тут доцільними будуть слова самого Вацлава Морачевського, який добре знав Василя Стефаніка: „Сплікування з польською літературою і дружба з багатьма представниками так званої „Молодої Польщі” вплинули на літературну форму його творів, навчили його вирізьблювати слово не лише зовні, але й шукати незвичайного, або ж принаймні унікати банальності і буденності” [7, с. 12].

У розвідках Василя Лесина і Ярослава Яреми, опублікованих у 1958 році, так само розглянуто – як протилежні ідейно-художні явища – творчість реаліста Стефаніка і модерністичну творчість Станіслава Пшибишевського, з яким певний час, навчаючись у Краківському університеті, підтримував особисті стосунки Стефанік. Спостереження і висновки Я. Яреми у принципі збігаються з думками В. Лесина. І в одній, і в другій статті провідною думкою є розмежування ідейних засад і художніх принципів, що їх дотримувалися письменники, заперечення тверджень деяких критиків про вплив на українського письменника теоретика і практика польської модерні.

Саме тому це питання варто розглянути детальніше й об'єктивно врахувати всі естетичні концепції, контактено-генетичні взаємини та типологічні зв'язки письменника, що уможливив розкриття індивідуальності його стилю у сукупності різноманітних тенденцій. Зокрема серед невирішених аспектів залишається питання творчих взаємин та впливу на формування письменницького світогляду Василя Стефаніка польського модерніста, засновника угруповання «Молода Польща» Станіслава Пшибишевського. Таким чином головна мета цієї роботи – дослідити та обґрунтувати значення та вплив представників польського модернізму, зокрема Станіслава Пшибишевського на популяризацію спадщини українського письменника.

Краків часів Стефаніка – місто динамічне й різнолике. 1890-і роки – саме той період, коли естетичний вибух «Молодої Польщі» ще тільки готувався, переважно підспудно, коли європейські новації обговорювалися з великим запалом, а молоді сили гуртувалися й гартувалися в численних дискусіях про майбутні шляхи мистецтва. Не одразу, але Стефанік таки увійшов у атмосферу цих суперечок та

мрій, щоб вийти з неї вже сформованим письменником, із чітким естетичним кредо та не менш чітко визначеними світоглядними переконаннями.

Протягом восьми літ – від 1892 до 1900 року український письменник мешкав у Кракові. І без впливу цього періоду життя годі досягнути творчий феномен Стефаніка – новеліста. Мабуть, легковажимо, коли вважаємо, що Стефанік був самородком, котрий досягнув вершини літературної техніки без сторонньої допомоги, без тривалого і нелегкого входження у сучасну культуру, яка репрезентувалася тоді передусім культурою міста. Вибір міста студій чинився з практичних міркувань – Ягеллонський університет, медицина, і спочатку Стефанік не міг призвичаїтися до нового та суєтного середовища великого міста, та згодом саме Краків став коліскою його великого таланту. Тут знайшов письменник застосування своїм молодим силам і був запотребований – спершу як громадсько-політичний діяч радикального напрямку, а згодом – як поет і новеліст.

Найбільше пов'язаний був Стефанік з групою краківських письменників, розквіт творчості яких припадає на кінець XIX – початок XX століття: Владиславом Орканом, Станіславом Виспянським, Яном Каспровичем, Казимежом Пшерва-Тетмайстром, Станіславом Пшибишевським.

Звичайно, молодий письменник не відразу зміг правильно зорієнтуватися в тій літературній атмосфері, в яку потрапив. Він повинен був вирватися з різних напрямків, кожен з яких тягнув його у свій бік, мусив знайти свою дорогу, щоб не загубитися на декадентському бездоріжжі, не змарнувати таланту. Опубліковані листи новеліста, може, найповніше розкривають той складний шлях, який пройшов він, безпосередньо спілкуючись з польською літературою, зазнаючи певних впливів її найвидатніших представників.

У Краків Стефанік прибув юнаком, світогляд його ще не сформувався, естетичні погляди не усталилися. Молодий студент-медик поринув у літературно-театрально-художню атмосферу Кракова: бував на різних літературних зібраннях, відвідував театри, художні виставки. Безперечно, письменник багато завдячує Кракову, польській літературі, зокрема Владиславу Оркану, Яну Каспровичу, а також Станіславу Пшибишевському, який був захоплений талантом молодого українця, і, незважаючи на свої декадентські уподобання, зробив чимало корисного для популяризації його творів польською мовою на сторінках редагованого ним журналу «Życie».

Ставлення українського новеліста до керманича «Молодої Польщі» Станіслава Пшибишевського – одне із складних і маловивчених питань, що стосуються зв'язків Стефаніка з польською літературою. В автобіографічному нарисі Стефаніка «Серце» є така значною мірою апологічна оцінка керманича польських модерністів: „Станіслав Пшибишевський – сам великий, і його великі товариші навчили мене шанувати мистецтво” [4, с. 286].

Листи Василя Стефаніка 1896–1898 рр. свідчать про безперечне зацікавлення творчістю Станіслава Пшибишевського, про середовище, в якому польський модерніст мав своїх прихильників і adeptів ще до приїзду в Польщу, сприяло зростанню його популярності на польському ґрунті. Чуйний до новітніх літературних напрямів, остаточно не сформований молодий український новеліст не міг не звернути уваги на його твори. На цьому ранньому етапі формування свого світогляду, художніх уподобань молодий письменник зазнав певного впливу Станіслава Пшибишевського.

Розглядаючи з принципових позицій взаємини Василя Стефаніка і Станіслава Пшибишевського з його краківським літературним оточенням, варто мати на увазі, що український прозаїк багато чим завдячує своєму польському приятелю й як редакторові журналу «Życie». На відміну від польсько-шляхетських кіл Станіслав Пшибишевський, як засвідчує він у своїх спогадах, прихильно ставився до українського народу, підтримував дружні контакти з українськими письменниками, зокрема з Василем Стефаніком: “...Я особисто ніколи не робив різниці між поляками й українцями, які шукали зі мною зустрічі” [9, с. 20]. Пшибишевському, як уже мовилося, належить безперечна заслуга у популяризації творів Василя Стефаніка польською мовою.

Упродовж 1899–1900 рр., як уже акцентувалося, він опублікував на сторінках журналу «Życie» в перекладі Вацлава Морачевського реалістичні новели “Ангел”, “Катруся”, “Майстер”, “Новина”, “Лесева фамілія”, “Виводили з села”. Названі твори внесли у це видання живий струмінь народного життя, збагатили польську перекладну літературу. Пшибишевський на схилі своїх літ з приємністю згадував, що доля йому судила відкрити талант молодого новеліста для польської літератури. Про своє враження від новел Василя Стефаніка, які Станіслав Пшибишевський прочитав у рукописі (переклад Вацлава Морачевського. – С. Я.), він пише: “...Те, що я прочитав, було для мене зразу ревеляцією величезного таланту. Вихований на європейському письменстві, я був просто зчудований відкриттям, яке я зробив” [9, с. 20].

Зауважимо, що на той час талант Василя Стефаніка вже відкрили українські критики Іван Франко, Михайло Павлик, Осип Маковей, Ольга Кобилянська, проте в польській літературі він ще був невідомий. Відтак Станіслав Пшибишевський з великим захопленням репрезентує художній хист українського новеліста: “Він такий життєвий, такий ядерний... Я подивляв завжди, як то він підхоплює у життя жорстокі нюанси і з немилосердною точністю передає у своїх образах... Не диво, що вся літературна братія, яка гуртувалася біля «Życie», глибоко поважала Василь Стефаніка” [9, с. 29]. І хоч у спогадах Станіслава Пшибишевського нема згадок про ті суперечки, які точилися між ним і Василем Стефаніком з питань мистецтва, хоч редактор журналу «Życie» певною мірою переоцінює свою роль у відкритті таланту українського новеліста, все ж ці свідчення мають певне історико-літературне значення.

У цьому зв'язку варто нагадати такі контакт-генетичні вияви їх творчого шляху. Вміщені в журналі «Życie» (№10, 15.V 1899) статті про Василя Стефаніка та перекладів його двох новел (“Катруся” і “Новина”) свідчать про те, як високо оцінив Станіслав Пшибишевський талант невідомого йому автора. Крім того в липневих номерах «Życie» (№13 і 14) було надруковано статтю “Pro domo mea” (“В мой справі”), в якій польський автор, відповідаючи на закиди, ніби в журналі друкувалися переважно його власні твори, посилається на ряд вміщених у ньому статей, завдяки яким польське суспільство познайомилося з такими невідомими авторами, як Гюїсманс, Отокар Бжезіна та Василь Стефанік. Станіслав Пшибишевський також зацікавився проектом Вацлава Морачевського видати новели українського прозаїка окремою книжкою в польському перекладі, як про це йшлося в попередньому розділі дисертації. Перша зустріч Василя Стефаніка зі Станіславом Пшибишевським відбулася десь у травні 1899 року. І саме вона внесла атмосферу

яності в їх подальші взаємовідносини, які продовжувалися до літа 1900 року, тобто аж до виїзду Пшибишевського з Кракова. Як зауважує Василь Лесин, знайомство відбулося тоді, коли він уже був автором цілого ряду реалістичних новел і коли вже в Чернівцях друкувалася славнозвісна збірка «Синя книжечка» [1, с. 15].

Тоді ж увагу Василя Стефаніка, крім Станіслава Пшибишевського, привернули Фрідріх Ніцше та цілий ряд інших в той час відомих та популярних письменників. Упродовж 1896 року український новеліст посилав з Кракова Ользі Гаморак твір Пшибишевського «Im Mal strom» (ч. III «Homo sapiens») разом з листом, у якому намагався розібратися в концепції так званої «нагої (оголеної) душі», що становила філософську основу ідеалістичних поглядів польського літератора. Ідеалістично-містична концепція «нагої душі», яка лягла в основу творчості багатьох декадентів того часу, виникла на початку 90-х років XIX століття на ґрунті вчення психіатра Зигмунда Фрейда про походження неврозів. Полягала вона в запереченні керівної і творчої ролі логічного розуму, якому протиставлялась «підсвідома», для логічного розуму недоступна і сильніша за нього, в своїй суті космічна і вічна, ані простором, ані часом не обмежена душа, здатна проникати в найглибші таємниці світу й буття.

Саме вона вважалася потаємним інструктором думок і вчинків людини, а головним полем її безпосередніх проявів вважалися сні, передчуття, видіння, екстази, світ природжених інстинктів, психопатичні стани, творче натхнення тощо. Тож відображення внутрішнього життя людини в світлі її активності вважалось найвищим завданням мистецтва. Твердячи, що «в наших часах проявляється душа у взаємних ставових стосунках», Станіслав Пшибишевський, що проголосив себе співцем «нагої душі» у творах «Homo Sapiens» і «De Profundis», показував цю «нагу чисту вільну душу» у вигляді брудної потвори, що докруг себе сіє муки і смерть, підпалює будинки, безчестить і знеславлює жінок, навіть рідних сестер, зраджує і призводить до загибелі друзів, пиячить і тоне в розпусті, а потім вдає з себе надлюдину, тішиться хоробливими мареннями й галюцинаціями. У «нагої душі» нестримний порив до «нагого тіла», – і ніякі закони, мораль, почуття дружби не спиняють її. Таким є зокрема герой три томного роману «Homo Sapiens» Фрік Фальк, який відбив у друга дитинства Микити наречену Ізу і цим привів його до загибелі, потім знеславив невинну дівчину Маріт, яка втопилася... Так діє «нага душа», для якої земне життя є «тяжким сном і болісним передчуттям якогось іншого життя і світу» [8, с. 6].

Як зазначає Яким Ярема, Василь Стефанік усвідомив фаталістичну суть світорозуміння, яке, виключаючи розум та волю, перетворювало людину в пасивний об'єкт діяння невідомих свавільних сил, він закінчив свої міркування з цього приводу таким остаточним висновком: «Тільки хворий журиться, що природа так нас за ніс водить... Але я поки що здоров...» [3, с. 160]. Звідси видно, що, читаючи Станіслава Пшибишевського та Фрідріха Ніцше, український письменник не проймався їх духом, протиставляючи їм свій здоровий розум. Згодом, у січні 1899 року, у своєму листі зі Львова він писав Ользі Гаморак про прихильників «нагої душі» вже іншим тоном: «Я ходжу з Морачевським по артистах і артистках. Всі вони трохи чудні. Жінки бояться діти родити, хлопці бояться товпи – відважні. Говориться багато про голу душу, ще радше про голі жінки, а найрадше про ніщо. Всі хочуть вигонити розум за десятий поріг, але розум те почув

і сам утік. Лишилася душа, але гола. Скука. Один Каспрович подобався мені дуже» [3, с. 160].

Саме в той час з'явилася в журналі «Życie» (№1, 10.1 1899) програмна стаття Пшибишевського «Confiteor» («Визнаю»), в якій він, взявши на себе і фактично, і формально редакцію журналу, розгорнув свій прапор з гаслом «мистецтво для мистецтва». «Митець не є ні слугою, ні провідником, не належить до народу, ані до світу» [8, с. 6]. Станіслав Пшибишевський твердив, що мистецтво є «відтворенням того, що вічне, незалежне від будь-яких змін та випадковостей, незалежне ані від часу, ані від простору, значить: воно є відображенням сутності, тобто душі у всяких її проявах, не залежно від того, чи вони хороші, чи погані, прекрасні чи огидні» [8, с. 6]. Незабаром, у лютому 1899 року, після приїзду до Кракова Василь Стефанік написав свій «Confiteor», але з деякими неістотними змінами це визнання було опубліковано в 1901 році під заголовком «Мое слово». На те, що цей твір був написаний ніби у відповідь на маніфест Станіслава Пшибишевського, вказують не тільки час його виникнення, а й первісний заголовок «Confiteor» та його програмний характер. «Слово своє буду гострити на кремені моєї душі і замочене в труті-зіллу, пускати буду на наліво» – тобто туди, де «чорна машина, що з червоного рота прокльоном стогне» – бездушний світ визиску і гніту, світ, що розпинає людину.

«І слово своє ломати буду на ясні сонячні промінчики і замочу його в кожній чічці і пускати буду направо» – де «синє поле і чорні скиби, і білий плуг, і пісня, і піт солений» – світ простих селян» [4, с. 122].

У цій мистецьки написаній поезії в прозі автор «Синьої книжечки» використовує незвичайні, навіяні творами імпресіоністів та експресіоністів, тропи і фігури, щоб розповісти, як він, селянський син пішов у інший, вищий світ і зустрів там до себе погорду і зневагу, що майже одразу ж отруїли його життя і штовхнули в світ фантазії. Василь Стефанік безуспішно ловив «новий і чорний світ» «за його поли, а він згірдно глядів» на нього, як на жебрака – і змушив заніміти з болю на довгі роки. Він йде в поле, і думки «ссали землю і годували... самотою» [4, с. 122]. Потім «створив собі свій світ», «своє царство». «Як безумний, – пише він далі, – бреду хмарою своєї фантазії. Сто раз розпускаю сили своєї душі, аби далекими світами відшукати моє щастя» [4, с. 122]. Але марно – неводи його сердечних бажань рвуться в «ставі його минувшини» і нічого не ловлять. І він, засмучений, «дрімає, потім летить на чорних хмарах, ріже небесні зорі...» І заключний акорд: «А я шукаю щастя під небом і падаю...» [4, с. 123].

Як не високо в піднебесся злітав письменник на крилах своєї буйної фантазії, він знов і знов падав на землю. Земне життя сільської бідноти раз у раз вривається у павутинну мережанку його мрій і рве її. Навіть мандри «хмарою своєї фантазії» пов'язуються з реальним, земним життям за допомогою такого порівняння: неводи сердечних бажань письменника рвуться, не можуть нічого зловити: «вертають до мене помучені й без нічого – як мужики з лану»; «як старий жовнір дерев'яними ногами блукає, так я блукаю» [5, с. 123]. Мрія Василя Стефаніка не може, слідуючи рецептам модерністів групи Станіслава Пшибишевського, залетіти за сині хмари й зовсім відірватись від землі, від земного горя та радощів.

Таким чином, Василь Стефанік образно, але водночас дуже чітко сформулював свою програму, протиставляючи мистецтву, призначеному для відірваної від інтересів простого люду горстки «вта-

емничених», своє мистецтво для народу, натхнене любов'ю до одних і ненавистю до інших. Це була його програма не тільки на майбутнє: вона безпосередньо впливала з його попередньої творчості.

Не дивно, що й Стефанік у своєму листуванні як до свого знайомства з Пшибишевським, так і пізніше торкається головним чином його особистого життя. Висловлювання, що зустрічаються в листах, дають підставу для висновку, що Стефанік з пошаною ставився до Пшибишевського як до талановитого митця, співчував йому, як людині, справді нещасливій, однак не приховував при цьому своєї

антипатії до його безпутного життя. Обидва письменники стояли на протилежних ідейних позиціях, цілком по-різному розуміючи завдання мистецтва в суспільстві.

Так український новеліст за посередництвом Пшибишевського дебютував у місячнику «*Życie*». Цей дебют значною мірою відкрив Стефанікові дорогу на сторінки інших видань, допоміг йому увійти в польську літературу. Процес входження Стефаніка в польське літературне середовище шляхом перекладів його творів певною мірою стимулював Станіслав Пшибишевський.

Список літератури:

1. Лесин В. Василь Стефанік і українська проза кінця XIX ст. : конспект лекцій спецкурсу / В. М. Лесин. – Чернівці, 1965. – 83 с. (48)
2. Погребенник Ф. Василь Стефанік у слов'янських літературах / Ф. П. Погребенник. – К. : Наук. думка, 1976. – 293 с.
3. Стефанік В. Вибране / В. Стефанік ; упоряд., підгот. текстів, приміт. і словник В. М. Лесина та Ф. П. Погребенника; автор **Вступ.** ст. В. М. Лесин. – Ужгород : Карпати, 1979. – 329 с. (97)
4. Стефанік В. Твори / Василь Стефанік. – Регенсбург : Видавнича спілка «Українське слово», 1948. – 343 с. (110)
5. Стефанік В. Твори / В. Стефанік ; упоряд., підгот. текстів та прим. В. М. Лесина і Ф. П. Погребенника ; вступ, стаття В. М. Лесина. – К. : Дніпро, 1964. – 550 с. (112)
6. Ярема Я. Зв'язки Василя Стефаніка з Станіславом Пшибишевським і Владиславом Орканом // Міжслов'янські літературні взаємини. – К., Вид-во АН УРСР, 1958. – 376 с.
7. Moraczewski W. Wasył Stefanyk. «Pamiętnik Warszawski», 1931, nr.10/12. – S. 12–39.
8. Przybyszewski S. Confiteor/ S. Przybyszewski // Przybyszewski S. Wybyr pism. Opr. R. Taborski. – Wrocław : Zakł. Nar. im. Ossolińskich, 1966. – 347 s.
9. Przybyszewski S. Z psychologii jednostki tworczej. Chopin i Nietzsche / S. Przybyszewski // Przybyszewski S. Wybyr pism. Opr. R. Taborski. – Wrocław : Zakł. Nar. im. Ossolińskich, 1966. – S. 3–36.
10. Wisniewska E. Wasył Stefanyk w obliczu Miodej Polski / Elżbieta Wisniewska // Z polskich studia slawistycznych. – Warszawa, 1978. – S. 189–196.

Ямборко С.М.

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

ВАСИЛИЙ СТЕФАНИК И ПРЕДСТАВИТЕЛИ ТЕЧЕНИЯ «МОЛОДАЯ ПОЛЬША»: ТИПОЛОГИЯ ТВОРЧЕСКИХ КОНТАКТОВ

Аннотация

В работе исследованы творческие контакты Василия Стефаніка и представителей польского модернизма, в частности создателя неоромантического течения «Молодая Польша», Станислава Пшибышевского. Обоснованно степень влияния польского писателя на творчество украинского новеллиста, особенно на формирование его писательского мировоззрения. Также обоснованно, какую роль сыграл С. Пшибышевский в публикации первых произведений украинского прозаика на страницах польского издания «*Życie*».

Ключевые слова: творческие контакты, модернизм, Молодая Польша, Василий Стефанік, Станислав Пшибышевский.

Yamborko S.M.

Taras Shevchenko National University of Kyiv

VASYL STEFANYK AND REPRESENTATIVES OF LITERARY GROUP «YOUNG POLAND»: TYPOLOGY OF CREATIVE RELATIONSHIPS

Summary

The creative relationships between Ukrainian novelist Vasyl Stefanyk and representatives of Polish Modernism, in particular the leader of literary group «Young Poland» Stanislaw Pshybyshovski, were investigated. The influence of Polish writer on Vasyl Stefanyk's works, in particular on formation of his literary world, also was examined. Also the role w ich of S. Pshybyshovski in publication of the first works of Ukrainian writer on the pages of the Polish edition «*Życie*».

Keywords: creative relationships, modernism, Young Poland, Vasyl Stefanyk, Stanislaw Pshybyshovski.